

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010227
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820010227.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému R.. V. N., nar. XX.X.XXXX v Z., trvale bytom V., W. XXX/XX, okres Prievidza, trestne stíhaného pre skutok, obžalobou právne posúdený ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, 2 písmeno b) Trestného zákona v spojení s § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 14. apríla 2021 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 2. októbra 2020, sp. zn. 3T/47/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 2. októbra 2020, sp. zn. 3T/47/2020 bolo rozhodnuté nasledovne:

„Podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku súd obžalovaného Ing. V. N., nar. XX.X.XXXX v Z., okres B., bytom V., W. XXX/XX, okres B., o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza 1Pv 355/19/3307, doručenej súdu 21.5.2020, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, 2 písmeno b) Trestného zákona v spojení s § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 4.7.2019 v čase okolo 09:45 hod. v Prievidzi na W. ulici č. X na 1. poschodí Okresného úradu v Prievidzi pred pojednávaním v priestupkovom konaní povedal poškodenej Q. K., nar. XX.XX.XXXX, a poškodenému N. K., nar. XX.X.XXXX: „Vykopete si hrob a budete mať na výber, či to chcete pištoľou, samopalom alebo nožom!“, tiež uviedol, že poškodených odvezie na miesto, kde si vykopú hrob, pričom svoje vyhrážky umocnil tým, že poškodeným povedal, že on už sedel v base, je mu tam dobre, cíti sa tam ako doma, že on už zavraždil a zakopal a tak skončia aj oni, že podpaľoval autá a domy, pričom tieto slová boli u poškodených spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu o ich zdravie a život, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.“

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal prokurátor odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Dodatočne prokurátor odvolanie odôvodnil nasledovne:

„Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 3T/47/2020 zo dňa 02.10.2020 bol obžalovaný R.. V. N. podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby sp. zn. 1 Pv 463/14/3307-40 pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Súd napadnutý výrok o oslobodení odôvodnil tým, že v rámci vykonaného dokazovania sa vytvorili dve skupiny dôkazov. Na jednej strane to mali byť dôkazy, ktoré podľa obžaloby mali preukazovať, že sa obžalovaný dopustil skutku tak, ako mu to kládla za vinu podaná obžaloba. Týmito dôkazmi sú výpovede poškodených, ktorí zhodne popisali, čo a kedy a ako im mal obžalovaný uviesť, komu a kedy o tomto konaní hovorili, aké bolo ich bezprostredné správanie prejavujúce sa strachom z obžalovaného. Súd však v ich výpovediach vzhliadol rozpory, ktoré potom prihliadnuc na základnú zásadu platnú v trestnom

práve „in dubio pro reo“ v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi musel a vyhodnotil v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Na druhej strane boli na hlavnom pojednávaní vyprodukované dôkazy, ktoré majú jednoznačne vyvracať, popierať, že došlo ku konaniu, ktoré kládla za vinu obžalovanému skutková veta podanej obžaloby. V tomto prípade ide o výpoveď obžalovaného, ktorý od počiatku popiera dané správanie a použitie akýchkoľvek vyhrážok na dressu poškodených, ako i svedkyne N. ktorá popiera, že by obžalovaný sa bol akýmkoľvek spôsobom vyhrážal poškodeným. Pochybnosti o skutočnom použití daných vyhrážok, podľa názoru súdu, umocňujú aj ostatné vykonané dôkazy, a to výpovede svedkov V., W. K., L. M., Y. B.. Títo svedkovia prišli do styku bezprostredne po tom, čo im mali byť povedané verbálne vyhrážky, s oboma poškodenými a títo svedkovia rozhodne nevideli, nepostrehli, žeby na správaní poškodených bolo vidieť čo i len náznak strachu, nejakej obavy, skôr naopak, tak ako vypovedal svedok K., poškodená K. v miestnosti, v ktorej bola vypočúvaná a teda sa i prejednával priestupok, bola skôr nahnevaná, rozčúlená a musel ju ukludniť, ako skákala do reči, no predovšetkým ani jednému z týchto svedkov nebolo poškodenými o použití akýchkoľvek hrozieb hovorené, kontaktujúcim policajtom bolo povedané len o výhradách vo foteaní, natáčaní. Súd tiež vyslovil názor, že keby k použitiu hrozieb násilia, usmrtenia skutočne došlo, poškodení by túto skutočnosť oznamovali okamžite tam prítomným policajtom, resp. by to boli oznamovali hneď na mieste telefonicky alebo na polícii - v Prievidzi a nie by odchádzali do miesta pobytu a oznámenie by podávali až s odstupom času.

S odvolaním napadnutým výrokom rozsudku si dovoľím nesúhlasiť.

Stotožňujem sa so záverom súdu, že na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní sa vytvorili dve skupiny dôkazov, pričom jedna skupina dôkazov obžalovaného usvedčuje zo skutku, ktorý je mu kladený za vinu, zatiaľ čo druhá skupina dôkazov vyvracia, že by zo strany obžalovaného došlo k spáchaniu skutku, ktorý je mu kladený za vinu. V prvom rade uvádzam, že ku spáchaniu skutku malo dôjsť na chodbe Okresného úradu Prievidza v prítomnosti štyroch osôb. Konkrétne išlo o osobu poškodenú Q. K., poškodeného N. K., obžalovaného R.. V. N. a svedkyne F. N.. Všetci ostatní svedkovia mali len dodatočné informácie o skutku, ktoré im poskytli poškodení resp. obžalovaný.

Svedok poškodený N. K. a svedkyňa poškodená Q. K. zhodne a bez väčších rozporov opísali vyhrážky, ktoré im obžalovaný adresoval pričom tiež uviedli, že obžalovaný si ich mal natáčať na mobil. Je síce pravdou, že priebeh udalosti po slovách obžalovaného opísali s miernymi odlišnosťami, no je nutné podotknúť, že obžalovanému sú za vinu kladené vyhrážky poškodeným, nie to, čo nasledovalo po týchto vyhrážkach.

Obžalovaný R.. V. N. poprel intenzívnejšiu komunikáciu s poškodenými pričom pripustil, že sa pozdravil a spýtal sa ich prečo to robia. Obžalovaný teda poprel aj akékoľvek foteanie poškodených, čo je však v rozpore s ostatnými výpoveďami svedkov. Výpoveď obžalovaného považujem za výslovné účelové motivovanú snahou vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti.

Výpoveď svedkyne F. N. považujem za absolútne nedôveryhodnú, nakoľko uvedená svedkyňa na hlavnom pojednávaní uviedla, že už v prípravnom konaní nevypovedala pravdu a na hlavnom pojednávaní pripustila určitú formu nevhodnej interakcie obžalovaného s poškodenými. Mám za to, že súd sa dostatočne nevyssporiadal s otázkou dôveryhodnosti výpovede tejto svedkyne, pričom ona sama uviedla, že už v prípravnom konaní nevypovedala pravdu. Práve preto dôveryhodnosť výpovede tejto svedkyne aj na následnom hlavnom pojednávaní je podľa môjho názoru zásadne spochybnená. Ak svedkyňa po všetkých poučeníach vypovedala nepravdu v prípravnom konaní neexistuje žiada záruka, že na hlavnom pojednávaní uviedla svedkyňa pravdu. Svedkyňa však tiež na hlavnom pojednávaní uviedla, že aktuálne má sama problémy s obvineným, ten zisťoval miesto jej aktuálneho pobytu prostredníctvom jej rodiny.

Pokiaľ súd, ale aj obžalovaný s obhajcom poukazujú na to, že v zmysle výpovedí svedkov M. a B., poškodení policajtom nachádzajúcim sa v budove Okresného úradu Prievidza neuviedli, že obžalovaný sa im vyhráža, ale že si ich fotí, tak v prípade, že toto by bola naozaj pravda, dávam do pozornosti, že poškodení nie sú osobami s vysokoškolským vzdelaním, ale bežnými občanmi, osobami vo vyššom veku a so zdravotným postihnutím. Som názoru, že od poškodených nemožno spravodlivo očakávať, že budú v časovej tiesni vedieť rozoznať aké konanie je trestným činom a toto aj uviesť policajtom. Napokon možno pripustiť, že samotné foteanie ich osôb obvineným bezprostredne po adresovaní vyhrážok vyvolalo resp. zmocnilo ich strach a práve preto túto skutočnosť uviedli ako prvú resp., s foteaním ich osôb si spojili aj vyhrážky.

Následne keď poškodení neboli v časovej tiesni a pod tlakom okolností vypovedali o celom priebehu skutku a svoje výpovede zásadne nemenili. Dôvod prečo to tak poškodení urobili podľa môjho názoru primerane vysvetli. Poškodení v tom čase žili v Leviciach, do Prievidze prišli hromadnou dopravou a po skončení priestupkového konania na Okresnom úrade Prievidza sa ponáhľali, aby stihli spoj späť do Levíc. Trestné oznámenie následne poškodení podali v Leviciach v najbližší pracovný deň.

Pri vyhodnocovaní výpovedí ostatných svedkov, teda svedka M., B., svedka K. a svedkyne Z. je nutné prihliadať na to, že títo svedkovia neboli prítomní pri spáchaní skutku a informácie o skutku majú len sprostredkované od poškodených, resp. obžalovaných.

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd Trenčín podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil výrok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/4 7/2020 zo dňa 02.10.2020, pre chyby v napadnutom výroku rozsudku, preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vec podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol nasledovné:

„1. Nesúhlasím s dôvodmi uvedenými prokurátorom v jeho odvolaní, pretože jeho hodnotenie dôkazov nie je objektívne a je v rozpore s dôkazmi zabezpečenými v trestnom spise z prípravného konania a so skutočnosťami zistenými na pojednávaniach na OS Prievidza.

2. Súhlasím s Rozsudkom OS Prievidza a aj jeho logickým odôvodnením, pričom chcem zdôrazniť nasledovné skutočnosti.

3. Krajský súd Trenčín v senáte zloženom z 3 sudcov JUDr. Patrika Príbelského, JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu od samotného začiatku tohto trestného konania už v dvoch svojich rozhodnutiach o mojej väzbe poukazoval na neštandardné až zvláštne konanie poškodených (zasielaním niekoľko stoviek SMS správ vulgárneho obsahu mne a mojej rodine, za čo boli už v priestupkovom konaní uznaní vinnými) pred, počas a dokonca aj po údajných mojich vyhrážkach, čo vierohodnosť ich tvrdení spochybňuje, pôsobí nelogicky, preukazuje, že zo mňa strach nemajú (napriek tomu, že stále tvrdia ako veľmi sa ma boja).

4. Dve skupiny dôkazov vytvorené v prípravnom konaní sa na súde pri výsluchoch podrobne preverili a práve pri vypočúvaní poškodených sa preukázalo, že obidvaja poškodení klamú. Poškodení vypovedali diametrálne odlišne o vyhrážkach a okolnostiach, rozdielne opisovali jednu a tú istú situáciu, svoje výpovede menili oproti prípravnému konaniu, kde pritom vypovedali tiež pod hrozbou krivej výpovede. Poškodená pani K. sa počas svojej výpovede a po otázkach od pani sudkyne dokonca „osočila“ na pani sudkyňu, že čo prečo sa jej to vypytuje, že ona na to nemusí odpovedať a že ona tam ani nemusí byť a stále na ňu zvyšovala hlas. Rovnako začala slovne útočiť na môjho obhajcu V. V. Q., na čo znova reagovala pani sudkyňa, že čo si to pani K. dovoľuje a ako sa takto môže správať na súde. Niekoľko krát ju ako poškodenú napomínala, pričom ona má byť podľa prokurátora tá poškodená a ja mám byť ten „zlý“. Poškodený N. K. na moje otázky, aby vysvetlil rozpory medzi svojimi výpoveďami v prípravnom konaní, že kedy hovoril pravdu a prečo inokedy pravdu nehovoril, keď opisoval ako reagoval na moje údajné vyhrážky, tak on povedal, že on nevie prečo to hovoril pred vyšetrovateľom, na moje otázky odpovedať nechcel a nevedel to ani vysvetliť. Rovnako reagovala aj pani K., ktorá nevedela vysvetliť, že prečo vo svojich výpovediach v prípravnom konaní skutočnosti opisovala inak.

Dokonca na otázky pána prokurátora, že či poškodení písali a kedy vulgárne SMS správy mne a mojej rodine, tak N. K. niekoľkokrát zopakoval do mikrofónu pánovi prokurátorovi, že oni žiadne SMS správy mne a mojej rodine nepísali!!! Pán prokurátor sa aj snažil ho priviesť k priznaniu, že ich písali, no on to aj tak popiera!!! Pritom v celom prípravnom konaní sa poškodení obidvaja priznali, že zo svojich telefónov mne a mojej rodine napísali niekoľko stoviek hrozných vulgárnych SMS správ, čo je zadokumentované aj v trestnom spise a dokonca sa ku tomu priznali aj v priestupkových konaniach, za čo boli aj potrestaní!!!

Aj sám pán prokurátor v odvolaní zo dňa 22.12.2021 proti Rozhodnutiu o mojom oslobodení priznal, že „Je síce pravdou, že priebeh udalosti po slovách obžalovaného opísali s miernymi odlišnosťami, no je nutné podotknúť, že obžalovanému sú za vinu kladené vyhrážky poškodeným, nie to, čo nasledovalo po týchto vyhrážkach.“

5. Súhlasím s odôvodnením pani sudkyne, že keby som akúkoľvek vyhrážku, nie dokonca niekoľko vyhrážok uviedol dvom starým ľuďom K. za bieleho dňa, ešte k tomu pracovného dňa a za prítomnosti dvoch policajtov o poschodie nižšie, za ktorými aj hneď išli, tak obidvaja poškodení by tieto vyhrážky okamžite týmto policajtom aj presne povedali, tiež by tieto vyhrážky povedali aj pánovi K., ktorý bezprostredne po mojich údajných vyhrážkach ich vypočúval a on sám vypovedal v prípravnom konaní a aj pred súdom presný opak, že práve pani K. bola agresor, ktorá na mňa stále ústne útočila a nie ja na ňu!!!

Akú logiku by malo to, čo tvrdí pani K., že ja by som sa jej a pánovi K. vyhrážal zabitím, oni by mali zo mňa veľký strach, pretože mojím vyhrážkam uverili, že ich môžem aj uskutočniť, no napriek tomu to nikomu nepovedali (aj keď mali na to niekoľko príležitostí u dvoch policajtov, u pána K., na polícii v Prievidzi, na linke 158 a veľa iných), nikde neušli predom mnou (aj keď mohli, keď boli na prízemí), ale z prízemia sa vrátili späť vypovedať ku pánovi K., kde vedeli, že som bol aj ja a v miestnosti na mňa napriek tomu všetkému pani K. slovné útočila.

6. Poškodení aj na súde obidvaja rozdielne vypovedali o tom, čo povedali policajtom o vyhrážkach a či im uvedené vyhrážky aj povedali. Na rozdiel od prípravného konania, kde tvrdili, že vyhrážky od mojej osoby policajtom nestihli povedať, lebo na to nemali čas, tak na súde vypovedali, že vyhrážky policajtom presne opísali, ale policajti na ne údajne nereagovali! Policajti na súde vypovedali presne to isté, čo vypovedali aj v prípravnom konaní, že poškodení im o vyhrážkach nič nepovedali a nič podozrivé na nich ani nevideli, čo by nasvedčovalo tomu, že by mali strach o svoj život z mojich vyhrážok.

7. Poškodení sa od podania trestného oznámenia na moju osobu neustále bránili tým, že oni nemajú žiadny dlh, všetky nároky mojej rodiny voči nim boli vymyslené a oni si nevedia vysvetliť, že prečo od nich si niečo pýtame zaplatiť. Počas tohto trestného konania sa preukázalo, že moja družka si cez Práva veriteľov uplatnila na súde na OS Trenčín v č. k. 36CbZm/24/2018 nárok z dlhu, ktorý uznal syn poškodených W. K. a na OS Trenčín sa na prvom pojednávaní priznal, že túto sumu rodina K. skutočne dlhuje a preto požiadal pani sudkyňu Z. o možnosť zaplatiť dlh v splátkach, s čím navrhovateľ súhlasil a dodnes si rodina K. cez svojho syna svoj dlh spláca a už zaplatila zatiaľ 380 Eur.

8. Svedkyňa F. N. bola moja bývalá kolegyňa z práce a práve počas mojej väzby v tejto trestnej veci ukradla z firmy (kde sme spolu pracovali) pracovný mobilný telefón, ktorý nevrátila a ani nezaplatila a prestala si platiť svoj dlh až do času, kedy som sa dostal na slobodu a začali sme uvedený nárok vymáhať od nej súdom a aj mimosúdnou cestou z dôvodu, že odišla do Nemecka, kde sa zatajovala a zatajuje sa až doteraz. Dodnes nám zaplatila iba za mobilný telefón a iba 300 Eur, nič za paušály a nič z jej dlhu. Preto jej výpoveď považujem za ovplyvnenú touto kauzou a zhoršením našich vzťahov, no napriek tomu, že ma teraz nenávidí (lebo o krádeži mobilného telefónu a neplatenia si svojho dlhu sa dozvedeli aj jej rodičia) vypovedala na súde jednoznačne, že počas celej doby, čo som ja bol s poškodenými vedľa seba, tak ani raz som sa im nijako nevyhrážal!!! Na opakované otázky sudkyne niekoľko krát odpovedala, že ani jedno slovo z vyhrážok, ktoré sú mne kladené za vinu, som im nepovedal!!! Prítom táto svedkyňa je teraz už svedkom prokuratúry a nie mojím svedkom, keďže sa sťažovala aj na súde, že sme ju hľadali z dôvodu nevrátenia mobilného telefónu a nezaplatenia si svojho dlhu.

Navrhujem, aby odvolací súd odvolanie prokurátora proti môjmu prvostupňovému oslobodzujúcemu rozsudku zamietol a rozsudok vydaný Okresným súdom Prievidza potvrdil.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry sa stotožnil s odvolaním, ako aj jeho písomnými dôvodmi a navrhol mu vyhovieť. Obžalovaný navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého výroku oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. V konečnom dôsledku odvolací súd konštatuje, že v dôvodoch odvolania prokurátora nie je existencia takýchto procesných chýb vytýkaná.

Pokiaľ ide o posúdenie správnosti a zákonnosti samotného napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, z odvolania prokurátora a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o nepreukázaní spáchania skutku, pre ktorý bola aj na obžalovaného v prejednávanej veci podaná obžaloba. Podľa názoru odvolacieho súdu prokurátor teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov, v ktorom pochybení videl prokurátor podľa dôvodov jeho odvolania vadu, spočívajúcu v nevyporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. aj na základe aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania odvolací súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch odvolania nenamietal, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z

vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvodenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, čo má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery z tvrdení poškodených, na ktoré v dôvodoch odvolania poukazuje). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmavať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že môže upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvodenia ktorých sa domáhal prokurátor v dôvodoch svojho odvolania. Odvolací súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o nepreukázaní skutku, pre ktorý je obžalovaný je trestne stíhaný, má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania, nakoľko dôvody, ktorými odôvodňoval, prečo nedospel k záveru o jednoznačnom a nepochybnom preukázaní spáchania skutku obžalovaným, majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že okresný súd v napadnutom rozsudku nikde neuviedol, že by sa skutok nepochybné nestal, ale uviedol len to, že vykonané dôkazy bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že by sa tento skutok stal. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu pri ustáľovaní svojich skutkových záverov postupoval v súlade aj s ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď R 6/1970). Pokiaľ okresný súd v konečnom dôsledku pri svojom rozhodnutí vychádzal z výpovede obžalovaného, podľa názoru konal tak na základe správnej aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“, na čo výslovne poukázal aj v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Preto odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda odvolací súd sa nemohol nestotožniť s názorom prokurátora o danosti v odvolaní namietanej existencii väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,

l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zoberal na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.